

RENOVACIÓ

Setmanari Nacionalista Republicà

Año V.—TARRAGONA, 28 Octubre de 1917.—Núm. 174.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Rambla de Sant Joan, 50, baixos

TELEFÓN, 255

Els treballs se publiquen baix la responsabilitat de llurs autors.

No's retornen els originals.

PREUS DE SÚSCRIPCIÓ

Trimestre 1'50 ptes.

Anuncis, a preus convencionals.

AONT ANÉM?

S'acabat, per ara, la censura, i podem parlar amb més llibertat de la actual situació, quin interès han acapatat per tot, les notes i mes notes de les Juntes de Defensa, qual actuació sembla han fet sentir el pes de la seva voluntat, fins en les mes enlairades esferes del governament nacional.

Insubordinació? Indisciplina? No volem pas definir-ho, tantes coses se succeeixen, tantes coses a quina mes inversemblant son la tónica dominant d'aquet pobre país que res ens estranya que'ls mots o els fets, puguin ésser lleusats sense que res trontolli, sense que res caigui, sense que res se enderroqui.

Fins a tal punt se ha perdut el pols!

Fins a tal punt i més, manca l'orientació.

Mes preguntem-ho. Aont aném? Que es lo que en definitiva se desitja?

El poble te dret a saber-ho.

La premsa d'aquets últims dies es un pugilat de notes, interviews, declaracions i manifestacions de Juntes, de Generals, de Coronels, i amb aquet bullit tothom parla de salvacions i el fet cert i positiu es que Espanya s'ofega cada moment mes; tothom vol noves orientacions i Espanya ambula sense brújula ni direcció; tothom parla de equitat, de respecte, de dret i Marcellí Domingo, el diputat a Cortis, continua pres i procesat per un procediment contra dret, contra equitat, contra justícia i contra el parlament i volem preguntar: Quins son els responsables de tot això?

Els responsables de la desfeta de Espanya ja els sabem, sino els coneixem ens bastaria sols copiar els senyals: Les oligarquies turnants, tots els guberns monarquics. Hi estem conformes.

Mes del moment actual o del demà, i al dir demà, no se entengui com un avenir llunyà sino de la materialitat del hora que vé, qui en será el responsable?

Pensint-ho els que amb raó o sense raó se'ls acusa de acaparar la hegemonia de aquets moments terribles i que fitaran en la historia l'encomensament de una nova era o l'acavament definitiu de Espanya.

La responsabilitat es tremenda.

Al fer-se la llum se veu clar la responsabilitat dels últims fets, quedant ben manifesta la mala fe dels governants.

Ben clar i publicament ho diu Cambó en la conferencia del Centre A. de D. del C. i de la I. de Barcelona:

«El Govern volia encara que hi hagués mes sang. Per conseguir-ho buscà la vaga ferroviaria, provocada deliberadament pel Govern. Va falsejar els termes de la contesta de la Companyia. El Govern sabia que la vaga ferroviaria determinaria la vaga general. Tinguéren els directors prou seny per fer fracassar la violència. Mes no la tingueren els directors del proletariat, i els que la tingueren, estiguéren mancats del braó d'aturar un moviment preparat per un ministre.

»No era un moviment polític que pogués sumar tots els estaments el que es produia. Era la vaga general. El Govern sabia que davant d'ella l'exercit estaria al seu costat i certs sectors burgesos també.

»Però ha vingut el moment que s'han pogut dir les coses pel seu nom. El poble i l'exercit han comprés saviament l'engany i la trampa en que caiguéren.

»En Besteiro ho diu en unes declaracions recents. El representant de les Juntes de Defensa, el coronel Márquez, en una carta declara que la revolta fou feta pel Govern amb la intenció de que l'exercit es llencés contra el poble, i entre l'exercit i el poble hi hagués un reguer de sang!

»En aquets moments de claretat, s'ha fet la llum i la indignació s'ha apoderat de totes les classes socials d'Espanya que dediquen avui un piadós record a les classes conservadores, que, creient en la bona fé del Govern com sofocador del conflicte, el felicitaren.»

Efectivament, va ja posant-se clarament la manobra i si tots van ja veient-ho, are mes que mai podem dir que la responsabilitat es tremenda sino compleixen sos oferiments, sino salvan a Espanya.

Tarragona i el caciquisme

Al entorn de les próximas eleccions

LA nostra Tarragona, la immortal Tarraco dels imperis dels Cèsars, no ha volgut o no ha pogut evolucionar a través dels segles.

La corrent civilitzadora, s'ha estrellat sempre davant ses muralles, com l'ona del mar, davant les roques.

Tots els intents que'l progrés ha volgut fer-hi, per implantar les seves filles predilectes, el comerç i l'industria, han fracassat d'una manera escandalosa.

Tarragona no ha pogut distingir-se, com altres poblacions germanes, per la prontitud en que s'han adaptat a la vida moderna. No ha volgut tindre més que un segell de distinció, la que, la considerem com cosa arqueològica. I en aquet concepte, per disort nostra, figura en totes les guies i tractats geogràfics. «Tarragona, població sin industria ni comerç. Célebre por sus antigüedades».

Ningú mes que nosaltres mateixos, som els culpables de haber creat aquesta barrera infranqueiable al progrés i a la civilització.

Tots coneixem l'institució del Feudalisme, célebre considerar quant trist i fútil es va haver de viure home en aquella época d'ignominia ens ha oprimint el cor i ens ha fet bullir les sangs més de quatre voltes. Doncs bé, peguem una ullada en la vida moderna i contemplem certs actes renyits amb tota idea de progrés i llibertat, comesos per gent nascuda en el nostre segle i amb certa cultura, i ens indignarem de igual forma, sentirem bategar el nostre cor i les sangs semblaran volguer rompre els nostres vasos i es que queda encara quelcom de feudalisme, variat en la forma i els procediments, en pro, no amb essencia.

El Feudalisme subsisteix. Està tal volta a punt de sucumbir amb la lluita, que lliure, des fa segles amb la civilització, més, perdura encara. Poc amant de la llum, com les aus de la nit, se ha refugiat allí aont el progrés ha tingut que vence certa resistencia, en els pobles petits, i l'han apoiat la fortuna, no sabem com adquirida, no amb el treball, i la religió. Està en el últim periodo de sa vida, més viu i se li dona'l nom de *caciquisme*.

Tarragona es una de les seves residencies predilectes i tots els tarragonins en son les seves victimas.

Infinites voltes se ha lluitat contra ell i fins quiscuna se ha enderrocat, més, com mala llevor, com la gram que es de la societat, brosta altra volta.

Tarragona en sofreix una invasió.

L'institut mes important del poble, el municipi está entre les seves urpes i en fan lo que volen sense respectar res. De atropell en atropell, van tentan la paciència del poble, fins que aquet l'acavi.

El consoci caciquil format principalment per gent conservadora i jaumina, que diuen que la llibertat implica, lo mateix que'l progrés, *depravament de costums*, van oposant sempre al bé comunal, el fi particular, converteixen el poble en instrument propi i no reconeixen altra llei, que la que li dicta el seu chefe, el cacic maxim *el gran calamà*.

La majoria que integren aquesta gran *troupe*, excepte algún hipòcrita que es presta a fer de *ninot de palla*, per a'ls seus fins particularíssims, son gent tan inútila i amb facultats tan limitades que,

si quiscuna volta han volgut llensar-se al carrer, deixats de la mà del que'ls guia, prescindint del us dels caminadors que'l triomvirat del partit els hi deix, per fer quelcom propi i si vestits d'arlequin, han volgut representar tal vegada per necessitat, una tragedia, han estat tan desafortunats, ha sigut tan grossa la manca d'acert, que no hem pogut per menys, d'esclafir la rialla i no han recullit altra cossa en lloc de aplaudiments, que una xiulada sorollosa. I es que, 'ls pobres volen representar quelcom en la vida, sense tenir en compte, que per això, els hi sobra intenció i'ls hi falta tacto, qualitat, per ells, més que indispensable.

Aficionats detestables, per lo tan, de la gran comedia política, sense més merits que l'ambició i amb coneixements, com ja hem dit limitadíssims, la major part d'ells, adoren com a un Deu pagà, al que, per posseir, un poc de xarlatanisme i altre d'atraviment, per tot estudi, es l'histrió que dirigeix exteriorment la farça. Aquet, juntament amb altres dos, verdaders directors interns, que no es mostren al públic per a que no pugui judicar los laboran sempre en la fosca i célebre trinitat caciquista.

fins avui i regirà, si el poble no es dona manya en ensorrar la els destins de la nostra població, desde'l municipi. Aquesta trinitat que sols té una representació externa, per tots coneguda i que tan cara costa a Tarragona, ha sigut sempre la que ha posat el seu veto a tot lo que significa progrés i millorament.

No és necessari fer molts esforços de memoria per a que'ns vingan presents els titols de les obres del gran repertori de *Pepe el de los Calamarés i companyia*, societat anònima. Gran ha sigut sempre l'impopularitat de que ha gosat entre'l poble; més no hem sigut prou aptes per a treure'ls i'ls hem deixat medrar a gust seu.

Parlem-nos amb franquesa; fem un petit examen de conciencia i en deduirem que ningú més que nosaltres mateixos som els culpables de lo que passa. Hem d'ésser sincers i clars. Per quiscuna cosa es la qualitat de la claretat, el primer distintiu nostre que ens diferencia del de la hipocresia, patrimoni dels partits caciquistes. Tenim que extirpar aquesta mala herba que amenaça de mort la vida del nostre poble i, si volem fer-ho, tenim que canviar radicalment de vida. La nostra es ficticia. Ens empenyem en ésser lo que no som. Contemplem l'obra nefasta de la gent que'ns governa amb resignació, com si fóssim impotents per a combatre'ls. I no es això, no. Hem pogut portar-nos com si fóssim apàtics; més, tenim que demostrar que no ho som.

Som forts, i ens hem portat com si fóssim raquítics, incapassos de lluitar. No ens falta valentia i talment sembla que siguem covarts. Ens portem com a jovincels que tot justament comencen a donar els primers passos en els viaranyes polítics i no ens manca practica. Tenim totes aquestes qualitats i no hem sapigut treure'n el partit que debiem. Ens ha faltat el sapiguer obrar.

Ja ho hem fet quiscuna volta; emprò, per petites qüestions personals, per escrúpols insignificants, no s'ha pogut lograr l'unió santa dels partits sense macula de pecat i hem obrat cada qual per si, disgregant les forces i fent el segon als mateixos que desitjavem enderrocar.

Que s'uneixin tots els homes dignes, de sa criteri i aimants de la justícia i deixant apart tots els petits odís i rencors, tinguem fè els uns amb els altres i pensem en el demà sens traicions i olvidem per sempre les rencilles d'air.

Disposem-se a obrar. El moment de la lluita se apropa.

Unes eleccions es preparen i'ls enemics del poble es disposen a que no'ls siga arrebatat el seu senyoriu.

Pensem que serà una vergonya per a tots que aquesta gent continui regint els nostres destins d'un modo tan despòtic com fins ara.

Unim-nos i defensem lo principal, que prou temps quedarà després per a resoldre lo que siga secundari.

El feudo-caciquisme està morin; siguem nosaltres els que precipitem la seva mort. Que'l sol de la Victoria i de la Llibertat li amargui'ls últims badalls de l'agonia.

La coalició de partits sans s'imposa, emprò verdadera, completament deslligada de tota falsetat. Coaliguem-nos, doncs.

Sols així, la victoria serà nostra i posarem un gros epitafi al Feudo-caciquisme, deslliurant al nostre poble de l'arna crudel que li corromp la sang i li corca l'ànima.

Xp.

LLIBERTAT!

Renaix la calma i l'esperit batalla

UN cantic de ferrent neguit planava en els esperits lluitadors, presos del afany d'expiar aquella lluita interna que'l desitj volia capbuçar a fora, i qu'en canvi el jou imperant vetllava amb actitut de fera per a l'escomesa dura i ferotje. El canvi s'ha efectuat!

La llibertat màgica i esplendora are'ns aguarbertat triomfa.

Les ergastules copdiciozes, aguarden els nostres concitadans esperant la hora que la llibertat imperi per a tots igual.

La laboriositat dels nostres homes representatius, segueix el seu camí i del trevall llur ne neixerà'l torrent que s'encausará amb la mar aont hi desbordará el devasall d'idees germinades en la solitud i l'anyorança de les nostres mes amplies llibertats i reivindicacions.

En la llibertat que poseiem i volem amb tanta ansiositat com el mes preuat de nostra vida, s'hi adjunta la renovació de les nostres mes xacroses inmundicies qu'ens fan viurer.

Els vells motlles qu'ens oprimeixen rebrán als seus deguts moments el cop certer aont el vell se soterrará en l'abism i neixará'l nou; aqueixa es la batalla, la lluita del vell i'l nou, per enderrocar l'arcaic i que está amb estat de putrefacció.

El mes sublim desbot d'alta reconeixença patriòtica de nostra terra sura suàra mateix, en que renaix la pau entre mig d'un dolor ben significatiu en l'anhel de nostre pit obert a les sensacions del mes gran goig en les lluites de llibertarnos completament.

¿Qui pod permaneixen impasiu, devant el moment que s'apropa?

Jo m'atreveixo a dir que'l que's retregui del pas que's va donar, té l'imbecialitat com herencia d'una estupidesa exacrable.

Si fins are, nostra boca ha permanescut opresa barbrement en no poguer donar amplies brides al entusiasme i entonar l'himne de nostra terra; com no tenir també la delectança de demanar llibertat, ¿quins ens veda are de poguer dir? ¡Visca Catalunya autónoma!

Ningú permaneixará allunyat del moviment que

s'inicia; cal veurer qu'ens hi va'l cop certer, a gaudir les renaixences de nostra terra lliure i esplendorosa.

La llibertat renaix.

¡Beneida l'hora esperada!

Les ergastules poseixen als nostres concitadans i per poseir el goig complert, devem llibertarlos...

¿Qui no se associará al moviment que's comença de deslliurança?

Ningú: Sols els estúpits i'ls mals catalans que son els menys... els mes pocs i'ls migrats d'esperit.

SALVADOR TORRELL I EULALIA.

Reus, 21 Octubre 1917.

Guido Agostini

UNA ben trista nova ens acaba d'arribar de França. En Guido Agostini, es mort! La noticia fa pujar ardentes llagrimas de dolor als nostres ulls i els nostres punys se clouen en gesto d'impotent menassa contra els causants d'aqueixa desgracia qui omplirà una llar mes d'angoixa i de torturadora agonía.

Era en Guido Agostini un xicot franc, noble, obert, de gran cor i vivíssima inteligencia qui unia a un caracter enèrgic una forsa de simpatia i sedució extraordinaries. Totes les causes justes trobaven en ell un campió esforsat i abnegadíssim. Lluitador per irresistible inclinació del seu temperament, no comprenia que en aqueixa pugna colossal, en la que se decideix el pervindre del mon i de la civilització, hi hagués qui indiferent, pogués presenciari la magne tragedia; ni tan sisquera que se pogués permaneixen apartat de la mateixa sense pendrehi part d'una manera activa i directa, i decidí, per imperiós impuls del seu cor generós, i per irreductible decissió de la seva voluntat que devia, com ell deia, portar el seu petit gra d'arena a la magna obra de foragitar als viciats de la rassa humana.

Res pogué apartar-lo de lo que ell considerava era obligació sacratíssima, ni els precos amatíssims de la seva desconsolada familia, ni els concells dels seus amics, qui son munió en nostra ciutat. Res hi valgué, havia decidit marxar, anar a oferir el seu concurs personal a la França dels seus amors, i ningú pogué fer-lo desistir de la seva resolució, malgrat que se donava perfectament compte dels perills que anava a correr i de les privacions i sofriments de tota mena qui l'esperaven. No temo morir—ens deia—, no; lo que sentiria fóra quedar esgarrat, inútil... Pobre amic, la teva voluntat s'ha complert!

Les seves resolucions no eren filles d'apassionaments momentanis, ni obra de la seva ardenta fantasia. No, se decidia a executar-les després de freda i madura reflexió i una vegada la seva decissió adoptada, la perseguia hasta el fi, passant per sobre de tots els obstacles.

Després de mesos de batallar gloriosament i de sofrir lo incontable, prenent part amb la famosíssima i temuda *Legion Etrangère*, a la que perteneixia, en les mes dures accions de la present guerra a França, tornà aquí per a disfrutar d'una curta i ben guanyada llicencia, fet un veterà. Admirarem tots el seu aire marcial, la seva bella testa de soldat llegendari, d'ulls fulgurants i dolços, de mirar llunyà i profund, la seva pell broncejada, els seus muscles d'acer, i escoltàvem embadalits les seves relacions inoblidables de lo vist per ell, dels sofriments suportats sense queixes, ni recriminacions; dels fets realitzats per la seva llegió, per la que sentia una admiració i carinyo immens, en la que ell se confonia modestament. Vingué, doncs, ja feta i ben feta la prova, i ben coneixedor de lo que era la guerra en la seva terrible crudesia i trista monotonia, ja passats els entusiasmes del primer moment, malgrat

lo qual—ens repetia—, amb la mateixa força i convicció de sempre, que compliria el seu deurer *jusqu'au bout*.

S'en entornà una vegada més, i ens escrivia, poc després, que els seus companys de la Llegió, homes durs i avesats a tots els perills i privacions de la guerra, vers soldats de ferro i d'acer, el renyaren carinyosament per no haver-se quedat aquí. El tinent de la seva companyia li dongué, conmogut, la mà, dient-li que no esperava menys d'ell, i el seu capità, també emocionat de veure'l retornar en aquell infern, se'l emportà a ensenyar-li les destrosses ocasionades per els *boches* en el país arrancat de les urpes d'aqueizos, i ell ens deia en afectuosíssima carta, amb el seu bell ardor comunicatiu de sempre, no exent d'humorisme: «Tot lo que diguin els diaris sobre lo que han fet els alemanys es poc, i no'm refereixo a lo que pugui ésser recurs militar, sinó al mal que han fet deliberadament, sense cap utilitat guerrera; però ho pagarán, i tant si ho pagarán. Ara si que ¡plus de kamarad!; al qui'aga fem li hem de tallar les orelles en punxa.»

A pesar de que perteneixia, com hem dit, a la gloriosíssima Llegió Extranjera, prompte fou distingit pels seus qefes i fou nomenat *grenadier, petardier*, lo que li feu dir, entre joíós i trist, ja perteneixo al «club dels suicides», com anomenen els inglesos, soldats valerosos per excelencia, als encarregats de precedir als demés al moment de l'assalt llensant grenades. Poc després, el seu valor fou de nou regonegut publicament en l'ordre del dia de la companyia i de l'exèrcit, lo que li valgué dos citacions, altament elogioses, dos medalles i els galons de cabo *grenadier explorateur* per el seu exemplaríssim comportament, *hors pair*, al Somme i a la Champagne.

I ell qui tantes vegades havia donat brillant i heroicament l'exemple en l'hora del atac, i ell qui per obligació i per impuls de la seva voluntat anava sempre al devant dels seus companys, morí obscurament el 31 d'Agost a Verdun (sense que encare el Govern francès haigi comunicat la fatal noticia) quan posava unes defenses per a protegir als seus homes contra les incursions enemiges, d'un obús, qui l'arreglè de plé a plé, camí del hospital, aont el portaren sollicitament els seus bons companys, sense haver recobrat el coneixement!

Un sol desitj tenia, i era el de que si moria, se reclamessin les seves despulles, després de la guerra, per a que poguessin ser enterrades aquí a Tarragona, entre nosaltres, al costat de les del seu venerat pare i germanets morts. ¡Pobre amic, quanta dissort! ¡Pobre i admirable Guido, el nostre pensament está amb tu i des del més profund del nostre cor endolorit, en el que hi queda un buid ben difícil d'omplir, t'enviem amb les nostres llagrimas el nostre record pietós i carinyosíssim!

A la seva desgraciada i bona mare i als seus estimadíssims germans, els hi desitjem la fortalesa necessaria per a suportar aqueixa terrible pèrdna amb la entèresa d'esperit de la que'l volgut i plorat desaparegut donà tantes proves i els hi recomanaria si pogués fer-ho.

E. O.

ESPANYA ES DESCOMPON

A propòsit de les vinentes eleccions

ESTAVEM en plé periode d'agitació i de revolta i veient nosaltres clarament que la cosa resultava una estratageima trágica i infame del govern, ens posavem les mans al cap i en un gest suprem de rabia i de dolor ens dolíem de que no més fossim nosaltres, uns pocs, els que poseiem, per intuició o per coneixement, la veritat de la trama armada única i exclusivament pel govern.

XACOLATE ORTHÍ - TARRAGONA

Producte pur i de primera calitat
El més ric en cacao
Aliment nutritiu per excelencia

aprofitant un moment solemne i grandios de reivindicació humana i patriòtica del poble que sofreix... l' nostre dolor i el nostre desconsol era infinit... Ara, amb motiu del restablement (condicionat) de les garanties, sentim batre, encara, una mica del pols nacional i novament arriba a nosaltres assedegats de justícia, una guspira d'esperança i veiem que no estem sols completament; que no estem sols... que no estem sols...

Heus aquí una mostra, és de *La Correspondencia Militar*, procedencia poc sospitosa, per cert, que entre altres coses relacionades amb la qüestió de les Juntetes de Defensa, diu:

«Después engañó al país el gobierno al hablar de la primera Asamblea de Barcelona, y esto lo hizo al mismo tiempo que estallaba en Valencia una lucha sangrienta, cuyo origen está todavía en la sombra y cuya explicación no ha podido darse todavía al país.

En estas condiciones estalló la huelga general del 13 de Agosto que pudo evitarse, que debió evitarse y que no se evitó.

Cuando las tropas restablecían el orden en las poblaciones a tiros de fusil y de cañón, desde el ministerio de la Gobernación y en la forma más escandalosa jamás conocida, se relevaban autoridades, se suspendían Ayuntamientos y se resolvían expedientes de Diputaciones provinciales, procediéndose como en las épocas más famosas de la oligarquía, para preparar con todo ello unas elecciones municipales que habían de ser el prólogo, si ello fuera posible, de otras Cortes, falsa representación de la voluntad nacional.

Doncs bé, tenim a Tarragona un Ajuntament amb majoria absoluta que, dimanant per comunió de política del govern, sintetitza la mateixa manera de pensar i de procedir, la sensació de que a Tarragona tothom està identificat amb els conservadors i així nostre Municipi, representant del veïnat de Tarragona, felicita al govern per la seva inhumana repressió en uns fets que ell exclusivament n'era el causant... i vota 500 pessetes, del poble, per alentar a que continuïn els mateixos procediments... que prevalerixin els mateixos homes gastats, caducs i ineptes...

Ara venen eleccions municipals, que han d'esser l'escala graduada que marqui quin és la opinió de les localitats. No cal dir que en les capitals lliures de caciquisme i de martingales i allí aont el sufragi s'exerceix amb llealtat, aquesta escala graduada sigui l'escala que marqui el disordre del poble i de aquets detestables governants.

I Tarragona? Ha d'esser encara un baldó d'ignominia, una pedra d'escàndol...?

En broma i en serio

EN el carrer de Sant Agustí, totes les nits està apagat un dels dos llums insuficients que hi han en aquell tan concorregut carrer, éssent continus els epitetos que, contra la Canadenca i ls seus satèlites, llensen els molts viants que per allí hi transiten.

Ens estranya que aquell llum continuï en aital forma, doncs que ja som entrats al període electoral i prou sabem quan de interès hi tenen, els amics íntims de la Canadenca, en volguer quedar bé amb el poble.

Empró, amb tot, ja veurem com dos o tres dies avans de l' de les eleccions com tots els llums de Tarragona faran mes bona cara.

El passat diumenge en el Mundial se hi representà no se que del *deshonor*, i el regidor conservador rifat, tal vegada prenent peu en alguna que altre frase de la obra en qüestió, se les empenygué contra un digníssim company de *La Veu de Tarragona*, donant-se per entès en un solt de dit periòdic, en el qual se hi reproduïa un passatge de «L'Auca del senyor Esteve», i de primer anduvi se posà en boca una paraula acabada en *...ons* que demostra la incultura de dit regidor.

No sabem si dit senyor (?) sab o no llegir, encara que tenim la certesa de aixó darrer doncs que ell mateix confessà, per disculpar-se de la planxa comesa, que no ho havia llegit sinó que *li havien dit*. Ah!... ja, respongué nostre amic; i coronà la

Fábregas i Recasens

Banquers

Valors :: Cupons :: Borsa :: Canvi :: Giros
Rambla dels Estudis, 4 :: Barcelona

GUALDE
SASTRE
Mendez Núñez, 6, enf.^o
TARRAGONA

P. Lloret i Ordeix

Advocat : Corredor de Comerç Col·legiat

Apodaca, 6 : Tarragona : Telefon 95
Gestió i intervenció d'operacions bancaries : Ordres de borsa

"American Trading Company"

NEW YORK

La més important casa exportadora de MÀQUINES per a ESCRIBURE reconstruïdes AMB TOTES SES PECES NOVES. *Primera categoria* «UNDERWOOD», model 5 «ROYAL», model 5 «SMITH & BROSS», model 5 a preus ventatjossims.

Hi han també fortes existències de cintes per a màquines, paper carbó i tots els altres accessoris per a oficines a preus reduïts.

Agent a Tarragona:
P. Olivella Ricomà

banturadassa una grossa i franca rialla amb que esclafaren una munió de jovers que allí hi havien.

Ah! i aguardi's els botons, senyor Bantura sinó quan els necessitarà, els tindrà gastats, de tan de posar-se'ls en boca.

Per si encara hi ha qui dupta del cinisme hipocrit dels carlistes que té amarrats en Prat en l'Ajuntament, basta llegir en *La Reconquista* el detall de la cèlebre sessió dels tinters.

Res, que en Xavier Martorell no va fer res; si es un sant! No més teniu que mirar-li la cara. ¡I que havia de arrojar ell el tinter al Tino!

Ja hi estem acostumats a que tot lo blanc siga negre passant per *La Reconquista*, però no amb tanta pedanteria i hipocresia.

El vuitè, no mentir?... Demà m'afeitaràs!

NOVES

Nostre amic i diputat En Marcellí Domingo ha rebut del president del Congrés, el següent telegrama:

«Marcelino Domingo: como le predigo y aunque con tardanza que le anuncio, el Tribunal Supremo ha hecho justicia declarando su competencia y volviendo por los fueros de la ley. Le saluda y felicita a la vez que al Parlamento.—Presidente del Congreso, Villanueva.»

Llástima gran que, per a acabar per allà aont se devia de començar, se hagi hagut de passar nostre estimat amic Marcellí Domingo tan de temps sense poguer disfrutar de la tan merescuda llibertat.

Ara solsament manca que'l valent diputat sigui posat en llibertat tot seguit, cosa que no dubtém serà de avui a demà.

La Comissió provincial, baix la presidència de l'Emili Folch, en sa darrera reunió ha acordat informar al Governador en el sentit de desestimar el recurs interposat pel regidor En Bonaventura Ollé, sobre la provisió de vacants en el quart districte.

Ja sab doncs el mentat regidor que acaba aquest any i que si ho vol o li convé tornar a ser-ho, ha de trevallar-ho i posar ma a la bossa.

Nostre amic En Josep Romeu Virgili, acreditat jardiner i floricultor, te un esplèndid assortit de flors propies per a la festivitat dels Morts.

Malgrat sia per rendir un tan piatós recòrd als difunts, es fa força recomenable el trevall i presentació de rams i corones, que amb variadíssima col·lecció presenta en sos coneguts establiments.

Hem tornat al mateix temps de avans, doncs que diariament son denunciats estimats confreres nostres com *La Lucha*, *El Progreso*, *El Socialista*, etc. i aixó que, com deia el diari den Marcellí Domingo, **NO HAVEM COMENSAT A PARLAR.**

Hi han tantes coses a dir, que no sabem si hi haurà qui puga aguantar-les, per lo que no és de extranyar se vulgui amordagar de aquesta manera a la premsa tot just reapareguda.

Els carrers están plens de pols i especialment les rambles están en cada sot que podria amagar-se qualque regidor de la majoria.

Ja esperem que aviat hi veurem alguna nombrosa brigada *haciendo que hace*, per quelcom s'apropen les eleccions, i tot son vots, mes volem recordar-ho amb temps per a que el trevall i els quartos de la ciutat s'aprofiten una mica, encara que sia augmentant els vots conservadors.

Imprempta de Llorens i Cabré

Carrer Fortuny, 4
Tarragona

1.000 Abrics
últims models, fets a mida des de **27 pessetes** trovarán en la **SASTRERIA** de **Francesc Gabriel** 14, Plassa de la Font, 14

Antigua Cerralleria : de la :

Vda. de Baldomer Baró

Plaça del Rei, núms. 7 10

Se construeixen tota classe de panys de seguretat, báscules, romanes, portes ondulades, i tot el ram de cerralleria artistica, etc., etc., baix la direcció den

PAU RUIZ

Societat de socors mutuels
TARRAGONA I SA PROVINCIA
 dels cassos de malaltia, vellesa, invalidesa, viudetat i mort
 Inscripta en el Govern civil i en la Comissaria general de
 Segurs, segons mana la Llei.

Director facultatiu: **DR. RABADA**
 Per a més informes dirigir-se al domicili social:
 Rambla St. Joan, 90, pral. De 10 a 12 i de 5 a 7

CLÍNICA I CONSULTORI PER A LES MALALTIES DE LA DONA
 Vies urinaries, Cirurgia operatoria, parts electroterapia i analisis micro-quimic d'orina i productes patològics.
 Sero Reacció de Wassermann.— Aplicació del 606.

BAIX LA DIRECCIÓ DEL DR. RABADA

*Ex-intern de l'Hospital de la Santa Creu, ex ajudant de la Policlínica del Dr. Fargas
 i Metge de les Cases de Socors de Barcelona.*

Consulta de 10 a 12 i de 5 a 7. — Per a obrers, de 7 i mitja a 8 i mitja nit. — Per a'ls pobres, franca
 dilluns, dimecres i dissapte de 12 i mitja a 1 i mitja.

Rambla de Sant Joan, 90, entressol. — TARRAGONA

Per a bons
EMBUTITS

— de —
 totes menes
 — a la —

TROCINERIA

DE

Antoni Ventura

UNIÓ, 11

TARRAGONA

HIMALAYA

El rei dels
 licors estomacals

FABRICANTS:

Fills de Joan Vilá Granada

MARCA REGISTRADA

Gran Diploma d'Honor en
 l'Exposició
 de Buenos Aires

Demanenlo en els cafés i pasteleries

Indicat per a casaments,
 batetjos i banquets

Sastreria

Novitat

= DE =

Lluís Montserrat

PORTALET, 1

PLASSA DE LA FONT, 51

TARRAGONA

Casa Lliteras

Recomana al públic
 sos acreditats Cafés

Torrefacció diària

Gran assortit de articles
 del ram de ultramarins.

Garantia absoluta amb la
 qualitat dels seus gèneros.

Servei a domicili

MAJOR, 3

TARRAGONA

STOCK
Michelin i Dunlop

Accessoris i pe es soltes per a
Bicicletes,

Motocicletes

i Automovils

Olis lubricants, betzines i bujtes.
 Vulcanització i venda de neumàtics
 i càmares per a tota classe de
 = = = Autos = = =

Despatx i Exposició: **MASDEU I C.**

Unió, 32 ::::: Teléfon 259

Garage: Unió, 45

TARRAGONA

Colmado Central

= DE =

FREDERIC MIRET

Fruites fresques, embutits, flam-
 bres, conserves, vins, xampanyes
 i tota classe de comestibles.

UNIÓ, 28 TELEFON 245

TARRAGONA

PAPERERIA I EFECTES D'ESCRITORI

DE

JOAN M. PIÑOL

Unió, 1 — TARRAGONA — Telefon 181

Gran assortit de llibres ratllats de totes menes i tamanyes : Escribantes : Plum-
 mes Stilogràfiques : Pesa-cartes : Copiadors, etc. : Gran novetat en pitja pa-
 pers amb rellotje veritat : Postals de totes menes i albums per a les mateixes.

PREUS SUMAMENT BARATOS

Menjadors del Jardí
 de Francisco López

AUGUST, 15, I COMTE DE RIUS, 16

TARRAGONA

Se serveixen cuberts des de 1'50 pessetes en
 endavant i a la carta.

Hospedatnes per temporada a preus con-
 vencionals.

Habitacions amb llum elèctrica

Hotel

Internacional

Recentment inaugurat

Confort modern

COMTE DE RIUS, 17

1 AUGUST, 26

TARRAGONA

Petit Versailles

Bar de Moda

Refrescos - Cafè - Licors - Dolços

: de Restaurant :

Explendit servei

Piano elèctric - Overt dia i nit

Rambla San Joan, núm. 49

Teléfon, 242

Tarragona

FRANCISCO COCA

Lo millor en comestibles

RAMBLA CASTELAR, 24

Corbates

i : articles per a home

Gilabert Germans

PREUS BARATOS

: Sabateria :
LA MARIPOSA

DE

Joan Doménech

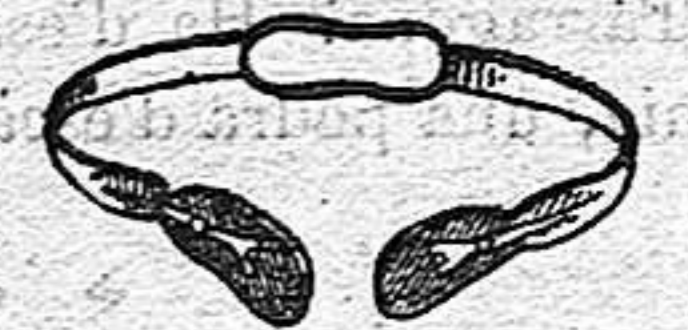
Calçats econòmics a
 mida i de luxu.

: PREUS FICSOS :

Grans existencies de
 totes mides i classes.

2, Carrer Major, 2

TARRAGONA

Fàbrica de Braguers

— I DE —

Aparatos Ortopèdics
(TRENCA TS)

EL BRAGUER-ARTICULAR-REGU-
 LADOR sistema MONTSERRAT es
 el més pràctic i modere per a la re-
 tensió i curació de les hernies per
 cròniques i rebeldes que siguin.
 Grans existencies de BRAGUERETS
 DE GOMA per a la radical curació
 de les hernies de la infancia i tot lo
 concernent a Cirurgia i Ortopedia.

ESPECIALITAT

EN LA CONSTRUCCIÓ DE
 FAIXES VENTRALS

CASA MONTSERRAT

UNIÓ, 34 TARRAGONA

MOSTELLE

(RAIMOST)

Suc de raims sense alcohol

THE GRAPE JUICE C. L.

LONDRES I TARRAGONA

El Vermouth més
 higiènic

Un excelen refrese

El millor aliment
 en les malalties
 i convalescencia

Se ven per tot arreu

FERRETERIA MALLOL

Bateria de cuina — Eines de totes classes — Articles
 per a magatzems de vins i olis.

Objectes per a regalos :: Articles per a Sport

SANT AGUSTÍ, 9 i 11 - TARRAGONA